ГОД. II. ЯМБОЛЪ, 2 АВГУСТЪ 1925 ГОД. БРОЙ 101.

ТРАКИЕЦЪ

седмиченъ вестникъ за обществени и стопанско-економически новини.
:: УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ. ::
Всичко се изпраща до печатница „Свѣтлина“-Марангозовъ-Ямболъ.

АБОНАМЕНТЪ: за година 70 лв за 6 месеца 35 лв., за 3 — 20 лева
Отдѣленъ брой 1·50 лева.
ПЛАЩА СЕ: за известия вѣнчални, годежни и именни дни по 50 л., за скръбни—100 лева.
Официални обявления по 1·50 лв на ☐ с. м. Сѫдебнитѣ пристави плащатъ по 0·50 лева на дума.
Търговски — по споразумѣние.
За хроникиране—5 лева на редъ.
Всичко въ предплата.
Рѫкописи не се връщатъ.

КОСТА ИВ. ГЕГОВЪ
ТЪРГОВИЯ СЪ ЖЕЛѢЗА, ЖЕЛѢЗНИ СТОКИ И ВСѢКАКВИ
желѣзарски, зидарски, бъчварски, тенекеджийски, дърводѣлски, каменарски, ковачески и др. инструменти и пособия.
Всѣкога на складъ всички размѣри желѣза:
шина, наллъкъ, чемберликъ, обло и шведско желѣзо, черна и галванизирана ламарина, бѣла тенекия, плочи за печки и готварски машини, бодлива тель и др.
Пресни безири, туткалъ. Бояджийски материали и пособия.
Подкови, подковни клинци — всички видове.
ЦЕНИ НАЙ-ИЗНОСНИ.
Складъ и магазинъ до домътъ му — ул. „Търговска“ — гр. Ямболъ —

Химическо чистене костюми.
Срещу Ив. Райновъ, въ дюкяна на Бр Данкови, откривамъ на ново ателие за химическо чистене костюми, приемамъ и поправки. Задоволяване вкусъ и акуратностъ доказани.
Елховци и Каваклийци, обърнете внимание!
5—10 ГЕОРГИ АРНАУДОВЪ

ВНИМАНИЕ!
МАЛКОТО МАГАЗИНЧЕ НА ИВАНЪ РАЙНОВЪ МАРКОВЪ
ЯМБОЛЪ — ПЛОЩАДЪ „ОСВОБОЖДЕНИЕ“. 2—3
винаги разполага съ следнитѣ стоки.
дървени масла провански айвалийски, сусамовъ шарланъ сапуни: Турски, гиритски, марсилски, печени оризъ, захаръ, пиперъ червенъ и черъ; черва за наденица вѫжета, канапи, маслини, кафета; газъ американски сардели, вежеталинъ, стипца, фидета, макарони бои за обуща; канели за бъчви тарчинъ, ени-бахаръ, кимионъ; карамели, бонбони шоколади; сирене, кашкавалъ, лимони; креолинъ, лика риби пресни и солени морски, сода за бъчви синъ камъкъ, кара боя, канапъ специално за тютюнъ
и други разни фини стоки.
Нека всѣки посети малкото магазинче, гдето ще се увѣри, че тамъ се продаватъ стоки на конкурентни цени.

ПРОДАВА СЕ дворъ 941 квадратни метра съ кѫща отъ 2 стаи, салонъ и пералня, находяща се при църквата «Св Никола».
Споразумение Ст. Пехливановъ — книжарница «Тракия» — бивша на Пейчо Атанасовъ. 3—4

ДИРЕКЦИЯТА НА „МОДЕРЕНЪ ТЕАТЪРЪ“
предупреждава почитаемитѣ граждани, че г-нъ ИВАНЪ Н. ПОПОВЪ е въ оставка отъ 16 юний т. г. и че не е вече на наша служба. Следователно, нѣма право да събира суми за наша смѣтка, нито пъкъ да подписва каквито и да сѫ документи отъ наше име.

СОЦИАЛНА СЕДМИЦА.

Вегетарианската Кооперация.

Кооператизма — единъ сигуренъ завоеватель на економическия животъ печели все нови и нови успѣхи И днесъ едва ли има човѣкъ, който може да се обяви противъ тоя начинъ на разрешение многото болни въпроси на деня: — спекула, експлоатация и пр Зародилъ се като противодействие на грабителския капиталъ, кооператизма бърже се разраства и застрашава съ своитѣ платформи да измѣсти съвсемъ частния капиталъ, който действува винаги въ ущърбъ на широкитѣ обществени слоеве.

Кооперациитѣ сѫ организации, чиито членове сѫ поставени на начала далечъ различни отъ тия на акционернитѣ дружества, трѫстоветѣ, търговскитѣ сдружения Тукъ не преобладава само чисто търговския елементъ, само желанието за печалби безъ огледъ на моралния ликъ на отдѣлнитѣ единици, а се обръща внимание и на съзнанието на по-добри взаимоотношения. Вънъ отъ своята чисто економическо стопанска страна, кооперативното движение се грижи за култивиране обществени добродетели у своитѣ членове, като по такъвъ начинъ играе важна общественовъзпитателна роль

Необръщайки главно внимание на записанитѣ дѣлове, не държейки за финансо ото участие на своитѣ членове, кооперацията ги кара да не могатъ да иматъ вотъ упражняванъ отъ внесения капиталъ. По тоя начинъ се създава едно въ голѣма степень равенство, което въ други економически сдружения липсва. И тукъ е нейната голѣма цена.

Създавайки едни по-добри отношения между хората, кооперацията постепено ги издига на по-високо стѫпало, възпитава ги къмъ общность. А днесъ при кипящата борба между хората, когато максимата: «човѣкъ за човѣка е вълкъ» е въ своя върховенъ моментъ, това възпитание се неотклонно налага.

Безъ съзнанието за общность, за взаимопомощь, ние си оставаме безпомощни жалки егоисти, които неминуемо не устояватъ на несгодитѣ на живота. Опитътъ, че е невъзможно да преживѣемъ единъ, макаръ и късъ периодъ безъ взаимно подпомагане ни води непремено, презъ всички мисли за разцепление, къмъ убеждението за общность

И тая идея за общность е накарала хората да образуватъ кооперативни сдружения, като по тоя начинъ подготвятъ условията за едно бѫдно кооперативно общество.

Преди време се основа въ града ни вегетарианска кооперация. Такива кооперации въ България има нѣколко, но най-главна е тая въ София Вегетарианската общность е сдружение на хора живещи природо-съобразенъ животъ, хора, които не само чрезъ нея гонятъ идеала на вѣковетѣ — братството въ свѣта.

Вегетарианското кооперативно дружество въ града ни има да играе не малка роль и въ стопанско и въ обществено отношение, понеже ще дава хигиенични безмесни продукти и ще обновява въ голѣма степень грубитѣ съвременни нрави.

Съединението на двѣтѣ идеи — вегетарианство и кооператизмъ — ще даде на дѣло онова, за което всѣки мечтае — омиротворението.

«Само по пѫтя на общностьта можемъ да се приближимъ до разрешението на ония неразрешими нагледъ противоречия, които възникватъ между свободата на личностьта и законитѣ на обществото», казва д-ръ Ана Спимзенъ.

Човѣчеството трѣбва да види, че въ срѣдитѣ на днешното общество — долина на непосиленъ огорченъ трудъ и сълзи—възбликва буенъ изворъ на новъ животъ, на нови стопански взаимоотношения, на миръ и обществена солидарность; то трѣбва да се увѣри, че деньтъ на стопанската демокрация е близко.

Вегетарианската кооперация заслужава подкрепа!

Т. Б.

Г. С. Кьосевъ—студ. медикъ.

БЯСЪТЪ.

Напоследъкъ въ града ни, па и въ нѣкой други мѣста въ страната се появиха случай на бясъ у кучетата. Обикновенно въ една страна като нашата, кѫдето контролътъ надъ кучетата е сравнително слабъ, да не кажа никакъвъ, изъ улицитѣ и, дори изъ паважитѣ на столицата (да не говоримъ за селата) най-безнаказано и свободно се разхождатъ тѣзи почтенни рунтави приятели, кѫдето тѣ намиратъ прехраната си, отъ случайно подхвърленитѣ нечистотии изъ кюшетата на улицитѣ или правятъ апетитна ревизия на боклуцитѣ и заходитѣ. Следъ това нѣкой отъ тѣхъ ще бѫдатъ обектъ на ласки и милувки (извѣстни хора иматъ слабость къмъ кучетата) или пъкъ най-безцеремонно понѣкога нападатъ и хапятъ хората, а ра-

МОНАХЪ.

— Тая утринь: планината е уморена. Слънцето гори камънитѣ. Тѣ се пукать. Едри кѫсове отъ канаритѣ се откѫсватъ и политатъ надолу по урвитѣ. Съ шумъ тѣ чупятъ дърветата, повличатъ други по малки камъни следъ себе си и тежки оловни удари се забиватъ въ планината. Спре удара на падналия камъкъ и планината се уни[illegible] по морнитѣ движения на слу[illegible]ния вѣтъръ Тежко е. Планината спи. Дърветата отпущатъ клонитѣ си, листата се свиватъ, откъсватъ се отъ живителнитѣ сокове на дървото и умиратъ въ тишина. Нито единъ листъ не трепва, нито единъ листъ — звучи. [illegible] сѣнкитѣ е глухо и пусто. Нищо не примамва душата ми тамъ. А килията е тъй тѣсна и малка, че не мога да заключа моята самотность въ нея. Нито мога да я разпилѣя между братята подъ сѣнкитѣ на лозата. Затворенъ съмъ, а душата ми иска просторъ. Може би: иска животъ.

— — — — — — — — — — — —

— Съ години седа тукъ, въ това отшелие и тъй тежка, тъй морна никога, не е била душата ми. Монастиря ме мори. Свива ме въ клещи, чупи радостьта и днитѣ и нощитѣ сѫ безумни старци, що бродятъ въ моята самотность. . .

Безмислието идва, огражда тишината на планината и моята хубава пѣсень, що пѣяхъ нѣкога средъ букацитѣ — днесъ се дави въ хленчъ и мѫка. Нѣкога, идваха много гости, азъ ги посрещахъ съ любовь, услужвахъ имъ и ги поучавахъ съ дѣло въ закона на жертвата. Радостно и леко ми бѣ да тичамъ по стълбитѣ на монастиря и да настанявамъ гоститѣ

Днесъ безразличието ми е първия другарь. Никого не искамъ да виждамъ отъ братята, съ никого не искамъ да говоря. Чужди ми сѫ всички. А гости нѣмаме. Нѣма никой съ кого да споделя моята мѫка. Пѣсеньта ми се губи отъ душата, защото: болката на самотностьта и бездействието е много тежка, както пръстьта върху гроба на човѣка.

Братята се затворили въ молитва и съзерцание и до тѣхъ, като че ли не достига болката на човѣка. Средъ сухитѣ слова, що четатъ отъ свещеннитѣ книги — тѣ правятъ знаменателни кръстове. Дълбокитѣ поклони предъ иконитѣ увличатъ сърцата имъ въ студенина. Тѣ се затварятъ и мълчанието слепя тѣхнитѣ устни — никому не говорятъ. Мълчанието, като вѣковенъ гробъ, лежи средъ отшелието. А въ моята душа буря кипи, размѣта сърце и умъ и тѣсна и душна е планината за пламъцитѣ на моитѣ болки.

—Кѫде да отида, о, Господи?

Преди: върховетѣ на планината ме викаха и всѣка утринь изкачвахъ се по тѣхъ и отъ тамъ азъ изпращахъ хвалебни пѣсни къмъ слънцето — моята нѣвеста, която пълнѣше сърдцето ми съ Любовь и пѣсень. Сега: глухитѣ удари на камбаната и кѫситѣ думи на братята, разкѫсватъ тишината ми и съ гърчения се протичатъ въ менъ злобни мисли. Азъ ставамъ грубъ и злобенъ съ своята болка. И слънцето ми тежи. . .

—Трѣбва да напусна монастиря.

—Кѫде да отида?

Самотностьта не дяга моитѣ чувства, а ги затваря, и тѣ ме морятъ. Ограничено е сърцето ми въ стенитѣ на килията. Никой не мога да любя, нито обичамъ нѣщо друго. Сърцето ми е студенъ камъкъ, що лежи средъ хубавъ изворъ. Въ менъ има сили, а животъ нѣма. Нося божественно: духъ и тѣло, а нѣмамъ стремежъ. Въ менъ липсва воля за животъ. Нищо не ме примамва. И къмъ нищо не издигамъ рѫцѣ. Сърце-